

Als treballadors, al poble de Catalunya, A tots els pobles de l'Estat espanyol

Després de la manifestació de Barcelona

I ara, què?

El poble català està dient *Prou!*

El 10 de juliol una manifestació immensa va col·lapsar Barcelona. Malgrat la confusió dominant, quan un milió de persones surten al carrer és que un moviment profund remou els fonaments de la societat. Cal escoltar i cal comprendre.

La població està dient prou, després de la destrucció de dos milions i mig de llocs de treball i de l'ensorrament dels serveis i infraestructures públiques, que tants cops ens ha dut a manifestar-nos; quan patim una escalada d'atacs als salaris, a les pensions, a la funció social de les Caixes, als convenis col·lectius...

El poble català no aguanta més el frau de 33 anys d'estat autònom sotmès a la tirania de l'aparell d'Estat franquista, i de la Unió Europea.

Una tardor de 2003 prenyada de esperances, Zapatero, Maragall i Montilla van prometre des del balcó de la Generalitat un invent per fer que els treballadors i ciutadans resolguessin aquests problemes: un Estatut de Catalunya lligat a la regeneració democràtica de l'Estat espanyol. Es van començar a reformar els estatuts d'autonomia, sobretot per accentuar la dependència de cada autonomia i de l'Estat respecte de la Unió Europea.

El 9 de juliol de 2010, després de set anys de tergiversacions, el Tribunal Constitucional ha proclamat que ni les Corts, ni el Parlament de Catalunya, ni el vot dels ciutadans tenen capacitat de decidir. Hem de seguir sotmesos per sempre a poders econòmics i institucions que venen de la dictadura de Franco.

El 10 de juliol, el poble de Catalunya ha dit NO, ja n'hi ha prou. La seva indignació entronca amb l'atipament dels treballadors, dels joves, dels sindicalistes de tot l'estat espanyol. Els de dalt bé que ho saben, per això volen dividir-nos.

Res no serà com abans

Amb tanta covardia com cinisme, *El País* y *El Mundo* diuen que només hi va haver 60.000 manifestants.

El PP pretén que els manifestants no representen el poble català.

Juan Carlos de Borbón, l'hereu de Franco, ho resol ràpidament: la selecció de futbol "ha aglutinat a tots els espanyols", oblidem la manifestació.

Ni els amos italians d'*El Mundo* ni els nord-americans d'*El País*, ni el monarca no han estat elegits pels ciutadans per tal que responguin a la

interpel·lació de tot el poble català. Però Zapatero, Montilla, la direcció del Partit Socialista, sí.

Zapatero declara davant del Congrés en el discurs sobre l'Estat de la Nació que seguirà les indicacions del Tribunal Constitucional. No té res a respondre als manifestants.

Fan veure que no ha passat res. Però més d'un milió de manifestants s'han mobilitzat i cerquen una sortida que els permeti actuar com una nació.

No hi ha cap sortida?

Els objectius més o menys oficials de la manifestació i les consignes mateixes que es van cridar deixaven una gran confusió sobre les sortides proposades.

a) Entre els manifestants hi havia la patronal catalana, que juga la carta 'sobiranista' per tal de dividir els treballadors i pressionar Madrid per aconseguir més trossos. Vol emparar-se de l'aeroport de Barcelona, aplaudeix la reforma laoral, la retallada de pensions. Amb una mà financien propaganda pel 'dret de decidir', i donen l'altra al PP.

Igual com la dreta política catalana. Mas va pactar a la Moncloa que la nació catalana no tingués cap valor jurídic a l'Estatut. Després va pujar al carro dels referèndums que demanen un estat català dins de la Unió Europea. Ara encapçala a les Corts la redacció d'una llei de reforma laboral pitjor que la del Govern i tot.

¿De quina nació pot parlar aquesta gent que en compte de defensar la indústria acomiaden tant com poden i ataquen els salaris, els serveis públiques, les pensions?

b) Un seguit de formacions diferents reclamen el "dret de decidir" que Catalunya sigui un estat a la Unió Europea. D'això en diuen sobiranisme o independentisme. Però de fet Laporta i uns quants més malden per negociar amb Brusel·les i amb Washington el reconeixement d'un estat català. Per això els oferirien un mercat laboral i unes "càrregues patronals" més favorables a les multinacionals que en cap altre país, el petroli de Sant Carles de la Ràpita, la majoria d'accions de la Caixa, un parc temàtic a Montserrat, tres bases per la OTAN... El que demanin. Farien de Catalunya un protectorat mafiós de la Unió Europea com és ara Montenegro. Això no té res a veure amb la sobirania, Catalunya seria molt més dependent.

I per dur-nos a aquesta misèria volen separar-nos dels nostres germans treballadors de tot l'Estat espanyol. Ni els treballadors ni els pobles no són culpables de les provocacions franquistes, ells han lluitat contra el franquisme amb el poble de Catalunya, pateixen els mateixos atacs a les condicions de vida i la seva voluntat és trepitjada com la nostra pels governs de la Monarquia, sotmesos a Brusel·les. Són els nostres aliats indispensables.

c) La responsabilitat d'obrir una sortida la tenen el Partit Socialista i els sindicats.

Després de la Sentència i del 10 de juliol, el Partit Socialista ha de reconèixer, a Madrid i a Barcelona, que el seu "encaix de Catalunya amb Espanya" ha fracassat. L'ha rebotat la caverna franquista. La Constitució no dona per més. La Monarquia no serveix per res més. Només per aplicar els plans de l'FMI i de Brusel·les, que liquiden la indústria i els drets socials.

Però en el discurs sobre l'Estat de la Nació Zapatero ha anunciat que sacrificarà el Partit Socialista als interessos d'Espanya, que en realitat no són els interessos dels pobles sinó les ordres de l'FMI i de la UE. Si els dirigents mateixos ajuden a destruir les organitzacions, quina solució hi haurà?

Ni els treballadors, ni el poble català ni els altres no es suicidaran aguantant una Constitució i un muntatge autonòmic que avui apareixen clarament como un instrument de la destrucció de les nacions. Els dirigents de les organitzacions dels treballadors han d'obrir una altra sortida que defensi les conquestes comunes dels treballadors, que són la base de la fraternitat dels pobles de l'Estat espanyol.

Hi ha una sortida, sense la Monarquia ni la dictadura de Brusel·les

Ara fa 74 anys, el 19 de juliol del 36, els treballadors, a Barcelona i a tot l'Estat espanyol, van fer un pas de gegants en la democràcia. Els comitès obrers que governaven Catalunya, realment independents, encapçalaven un moviment revolucionari a l'Estat espanyol. Van atacar d'arrel l'explotació dels obrers y la opressió nacional de Catalunya.

Abans, el 1931, el president Macià, de l'Esquerra Republicana, va proclamar "*la República Catalana que*

Per això diem: és urgent la lluita comuna per fer enrere la reforma laboral i la de pensions, el pla de ajustament i la sentència del Constitucional que vol enfrontar els pobles germans.

És urgent alçar una veritable vaga general per aquests objectius.

Visca l'aliança dels treballadors i dels pobles!

Fora la Monarquia franquista i el seu Estat de les Autonomies!

**Comitè de Catalunya del Partit Obrer Socialista Internacionalista,
secció de la IV Internacional a l'Estat espanyol**

www.posicuarta.org - inforposi@gmail.com

lliurement i amb tota cordialitat anhela i demana als altres pobles d'Espanya llur col·laboració en la creació d'una confederació de pobles ibèrics, i està disposada al que sigui per alliberar-los de la monarquia borbònica".

La manifestació de Barcelona indica que és urgent i necessari recuperar aquest camí.

Volem, ara mateix, treball per a tots i fer enrere l'atac als salaris (el 5%) i les pensions, fer enrere la reforma laboral i la de les Caixes.

Necessitem, ara mateix, acabar amb la tirania de Brusel·les i de la Monarquia que pretén destruir els nostres mitjans i condicions de vida.

Sí, la manifestació del dissabte 10 de juliol reclama altra vegada la República Catalana Lliure, i una crida als altres pobles de l'Estat espanyol. Perquè les conquestes i drets que tenim els hem aconseguit plegats amb 170 anys de lluita comuna els treballadors de tot l'Estat espanyol. Tots plegats, els treballadors i els pobles els vam arrencar contra Franco i els franquistes. Tots junts podem defensar-los contra la poderosa coalició dels mercats financers i la Unió Europea, a la qual serveix la Monarquia.

Els que volen separar-nos dels nostres germans treballadors de Madrid o de Sevilla fan el joc dels enemics dels treballadors i de la nació catalana.

No podrà sostenir-se una República Catalana Lliure si no és impulsant la lluita comuna. A tot l'Estat espanyol **és urgent girar full, obrir un procés constituent, conquerint la sobirania dels pobles.**

Per part nostra, proposem com a millor solució una Unió de Repúbliques Lliures dels pobles de l'Estat espanyol.

Però hem de parlar clar: ni l'FMI, ni Brusel·les, ni la Monarquia no accepten que els pobles siguin sobirans. El Govern de Zapatero es plega totalment a ells. I la disposició dels que parlen en nom del poble de Catalunya, que han omplert la manifestació de confusió, és un obstacle per obrir camí a la satisfacció de les exigències populars: en compte d'unir-nos com a nació amenaça de rebotar la nostra convivència en benefici dels qui només volen destruir les nacions per salvar el capital. Perquè tots ells es sotmeten a la Unió Europea i els seus plans d'ajustament, que destrocen les nacions.

Insistim: les organitzacions construïdes pels treballadors tenen tota la responsabilitat.